

mellem ham og Svigerfaderen om aandelige Ting, havde hun været meget vred paa ham bagefter og ladet forstaa, at det blev opfattet som ungdommelig Vigtighed af ham i saadanne Spørgsmaal at ville sætte sin Mening op imod Faderens.

Den Hemmelighedsfuldhed, som herved kom til at hvile over hans Besøg hos Pastor Fjaltring, satte sit Mærke paa de Indtryk, han bragte med derfra, tildelte dem et Skær af Mystik. Men hertil bidrog ogsaa Pastor Fjaltrings mærkelige og mangeartede Viden. Per stiftede her for første Gang Bekendtskab med saadan noget som den middelalderlige Teologi. Han førtes ind i Skolastikernes byzantinske Tanke-templer, indviedes i de førreformatoriske Sværmeres gotisk-fantastiske Drømmesyner, hørte om Mænd som Mester Eckart, Johannes Tauler, Ruysbrock og Gerhard Groot, hvis Personligheder øjensynlig havde fristet Pastor Fjaltring til vidtløftige Studier. Men forresten syntes ingen Lærebygning eller Troesretning i Fortid og Nutid at være ham fremmed. Selv med visse uhyggelige Udslag af en forventet religiøs Fantasi som Satansdyrkelsen, Rosenkreuzerordenen og den sorte Messe var han fortrolig, og han gengav ordret efter Hukommelsen lange Stykker af saadanne Lønsamfunds Forfattere.

Hvad der dog stadig optog Per mest under disse Besøg, var Pastor Fjaltrings egen Personlighed og det Præg af Selvoplevelse, han satte paa alt, hvad han talte om. Som han var fortrolig med alle Tankegange, syntes han at kende enhver menneskelig Lyst og Smerte af personlig Erfaring. Selv naar han talte om Helvede, skete det paa en Maade og med et sygt Blik, som om han havde været der og i Erindringen paany gennemlevede Rækken af dets Kvaler. Men ogsaa et Himmerig kunde i lykkelige